

den gældende lov til politimesteren (overpræsidenten).

Endelig er der foretaget en redaktionel ændring, idet det i 1937-loven hedder, at moderen „bør“ rette henvendelse til myndighederne. Denne udtryksmåde er mindre korrekt, idet det hverken efter den gældende lov eller efter forslaget er gjort til en pligt for moderen at begære faderskabssag rejst før barnets fødsel.

Stk. 2 svarer til den gældende lovs § 5, stk. 1. Reglerne om anmeldelsens indhold foreslås dog udeladt, da de naturligere hører hjemme i en cirkulærestemmelse. Anmeldelsesfristen foreslås forlænget fra 3 dage til 14 dage, da det har vist sig vanskeligt at overholde den gældende frist.

Da moderen efter § 10, stk. 1, inden 1 måned efter barnets fødsel skal opgive, hvem der er eller kan være barnets fader, er der ikke i forslaget optaget en til 1937-lovens § 5, stk. 3, svarende regel om moderens pligt til at anmelde fødselen i de — i øvrigt sjældne — tilfælde, hvor ingen læge eller jordemoder har bistået ved fødselen.

Til § 9.

Bestemmelsen fastslår udtrykkeligt, at det er politimesteren, i København overpræsidenten, der skal drage omsorg for, at faderskab eller bidragspligt søges fastslået.

Til § 10.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til § 5, stk. 4, i loven af 1937. Der er efter bestemmelsen ingen pligt for moderen til at opgive faderens navn over for mødrehjælpsinstitutionen, idet det findes rimeligt, at moderen stilles frit i denne henseende.

Stk. 2 træder i stedet for § 5, stk. 5, i den gældende lov. Bestemmelsen har i de senere år været praktiseret noget mere lempeligt end i tiden umiddelbart efter lovens ikrafttræden, jfr. herved også kommissionens bemærkninger i betænkningen side 40-41. Ændringen tilsigter at bringe bestemmelsen i bedre overensstemmelse med gældende praksis.

Efter den gældende regel gælder fritagelsen kun, så længe der uden hjælp fra det offentlige sørges forsvarende for barnets underhold. Fritagelse meddeles imidlertid efter praksis kun, når der er sørgt betryggende for barnets underhold. Under hensyn hertil og da det næppe er rimeligt, at fritagelsen bortfalder, fordi barnet måske mange år senere og uden moderens skyld falder det offentlige til byrde, foreslås en tilsvarende bestemmelse ikke optaget i loven. Den gældende regel har i øvrigt ikke haft større praktisk betydning.

Bestemmelsen i 1937-lovens § 12, stk. 3, om be-

skikkelse af væрге m. v. i tilfælde af, at moderen undlader at gøre anmeldelse om, hvem der er barnets fader, foreslås ikke optaget i den nye lov, idet reglen i praksis har vist sig ikke at have synderlig værdi.

Til § 11.

Stk. 1 angår tilfælde, hvor faderskab fastslås ved anerkendelse for politimesteren eller overpræsidenten. Efter § 6, stk. 3, i loven af 1937 kræves værgens samtykke til anerkendelsen, såfremt den opgivne fader er umyndig, d. v. s. under 21 år eller umyndiggjort. For en del unge fædre til børn uden for ægteskab virker dette krav om værgens indblanding stødende, navnlig i tilfælde, hvor værgen ikke tidligere er gjort bekendt med sagen. I betragtning af, at parter i ægteskabsager i henhold til retsplejelovens § 448 c optræder på egen hånd helt uden hensyn til alder, har man fundet det rigtigst i de her omhandlede sager, der ligesom ægteskabsager i høj grad angår den pågældendes personlige forhold, at foreslå en ændring af de gældende regler. Værgens samtykke skal herefter kun kræves, såfremt den opgivne fader er under 18 år. Tilsvarende ændringer foreslås i retsplejelovens regler om faderskabssagers behandling ved retten, jfr. § 456 f i forslaget til ændringer i denne lov og bemærkningerne hertil. I de relativt sjældne tilfælde, hvor den opgivne fader er under 18 år, vil det næppe være forsvarligt at lade ham optræde på egen hånd i sagen. Det er i øvrigt en selvfølge, at den myndighed, der modtager anerkendelsen, må udvise ganske særlig omhu ved vejledningen, forinden anerkendelsen modtages i de tilfælde, hvor den opgivne fader er umyndig.

Reglen omfatter ikke umyndiggjorte eller personer under lavværgemål, men det er en selvfølge, at f. eks. en sindssyg umyndiggjort, der er ude af stand til at handle fornuftsmæssigt, ikke gyldigt kan anerkende faderskabet.

I øvrigt svarer bestemmelsen med nogle redaktionelle ændringer til § 6 i 1937-loven.

Stk. 2 svarer til § 8 i loven af 1937. Bestemmelsen i § 8, stk. 2, 2. pkt., om, at sagen altid skal henvises til retten, såfremt den opgivne fader ikke har kendt opholdssted her i landet, eller han er afgang ved døden, foreslås dog udeladt, idet henvisning til retten navnlig er uden praktisk værdi i tilfælde, hvor sag ikke kan anlægges her i landet.

Bestemmelsen i stk. 3 tager i første række sigte på tilfælde, hvor retssag efter reglerne om danske domstoles kompetence ikke kan anlægges her i landet. I sådanne tilfælde har man undertiden kunnet opnå en afslutning af sagen ved, at den opgivne fader for en dansk diplomatisk myndighed